

Գուրգեն Մահարի

Հողի երգը

Մեծ քաղաքների խօս խուժը
Կանչում է նորից անհանգիստ,
Մշուշում թարթում է կամուրջը,
Հայեացքը յառած իմ յանդին:

Իսկ անդին գիւղերն իմ անթել,
Իսկ անդին հիւանդ մի տենդով
Հիւղերն են իմ ճամբան բանտել,
Հողերն են դժգոհ սրթսրթում:

Բաւական է որքան շրջեցիր
Քաղաքից-քաղաք երգելով .
Տե՛ս, ձե՛թի ծրագը շիջել է,
Սերմեր են մեռնու հերկերում:

Կոպերիդ տակ կապոյտ երիզ,
Մազերիդ՝ բոյրը գինետան,
Իմ կորած գաւա՛կ, էլ հերի՛ք
Մնաս քո երկրին օտար:

Դու այստեղ ուրի՛շ կը լինես,
Կը գտնես քո երգի հունը .
Կը սիրէ քո նոր երգերը

Բարձրացող գլարթ սերունդը:

Քեզ այստեղ ճանաչում են նրանք,
Երգում են քո նոր երգերը,
Իսկ դու թափառում ես մոայլ,
Ու նեղ է թում երկիրըդ:

Միեւնոյն է՝ որքան էլ փախչես,
Ցնորես քաղաքներ հսկայ,
Քեզ հո՛ղըդ պիտի ճանաչէ,
Քեզ հո՛ղըդ պիտի զգայ:

Եւ Հայաստանն է քո հերկը,
Ուր պիտի երգըդ զընգայ .
Դու երգի՛ր, պոէ՛տ, քո երգը,
Եւ պայծառ եղիւր, եւ զգաստ:

«Մրգահաս», 1925